

Galgos 112, de Sant Feliu, ja ha salvat 1.300 gossos

En tres anys, l'entitat ganxona té 240 voluntaris a tot l'Estat per tramitar l'adopció de llebrers de raça espanyola

Els animals són abandonats o maltractats fins a la mort si no són aptes per córrer o caçar

La presidenta de Galgos 112, Esther Callol –esquerra–, amb dues sòcies i alguns gossos que han rescatat recentment Foto: E.A.

L'associació Galgos 112 [<http://galgos112.org/>], fundada el 2008 per un grup de guixolencs, ja ha aconseguit que uns 1.300 gossos llebrers de raça espanyola, els galgos, trobin una família que els estalviï el patiment i la mort un cop els seus propietaris troben que no són aptes per córrer en curses, participar en caceres o procrear nous animals. També tenen cura d'exemplars de races similars, com ara els podencs o els cans eivissencs.

La presidenta, Esther Callol, explica que van fer el pas després d'haver col·laborat amb una altra entitat, però van decidir que sense personal en nòmina disposarien encara de més recursos. Ara ja tenen 240 voluntaris repartits per tot l'Estat, que detecten animals en risc i negocien que, abans que els abandonin o els matin, els deixin fer-se'n càrrec. En altres ocasions, però, denuncien els

abusos o maltractaments als cossos de seguretat, com ara quan troben una gossada amuntegada en una petita barraca amb poc menjar.

Els llebrers espanyols són sotmesos a un procés de selecció espartà. “En néixer ja veuen quina morfologia tindran i si veuen que no creixeran es desfan immediatament dels cadells”, revela Callol. “Al cap de sis mesos o un any, si no passen un altre examen i no serveixen per a curses, és quan es destinen a viure apilats en espera de l'anada a la caça” durant dos o tres anys, afegeix Josep Murlà, un altre integrant de l'entitat. Els que siguin vàlids com a sementals o femelles de cria ho faran fins als vuit o nou anys.

Una família per viure-hi Callol relata la cruel tradició de “posar els llebrers a ballar o tocar el piano”, per desfer-se'n penjant-los pel coll amb les llargues potes arran de terra. Durant l'agonia, n'hi ha fins i tot que fan juguesques per veure quin gos aguanta més. Molts propietaris ho neguen, però alguns voluntaris han arribat a salvar llebrers que encara estaven vius. “El pitjor, més enllà de les seqüeles físiques, són les psíquiques”, destaquen. De vegades, per exemple, si un gos ha estat forçat a entrenar lligat a una moto o un quad, quedarà paralitzat de por quan, passejant pel carrer, senti que s'acosta una motocicleta. Respecte a les seqüeles físiques, força centres veterinaris col·laboren amb Galgos 112 i els presten serveis a preu de cost. Però tot i així, el cost d'algunes operacions quirúrgiques, com ara per soldar potes fracturades amb plaques metàl·liques, superen el miler d'euros.

Com que no reben ni un euro de cap institució, depenen només de les quotes, patrocinis o la venda de productes que confeccionen ells mateixos a mà, (collars, abrics, etc.). Mentre cada gos espera una família definitiva, s'està a casa de socis o en una de les diverses llars d'acollida. A la demarcació en tenen a Llagostera i Cervià.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/1-territori/11-mediambient/489748-gallos-112-de-sant-feliu-ja-ha-salvat-1300-gos.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss